

Др Ненад Николић, редовни професор на Катедри за српску књижевност са јужнословенским књижевностима Филолошког факултета Универзитета у Београду.

Рођен је 1975. године у Београду, где је завршио основну школу и Прву београдску гимназију. На Филолошком факултету Универзитета у Београду дипломирао је на Групи за српску књижевност и језик са општом књижевношћу (2000), магистрирао (2004) и одбранио докторску тезу „Схватање књижевне историје и проучавање српске књижевности осамнаестог и деветнаестог века у делима Павла Поповића и Јована Деретића“ (2009).

На Катедри за српску књижевност са јужнословенским књижевностима Филолошког факултета Универзитета у Београду био је за предмет Српска књижевност осамнаестог и деветнаестог века биран у звања асистента-приправника (2001), асистента (2004), доцента (2010) и ванредног професора (2015), а од 2021. године у звању је редовног професора.

Објавио је шест књига: *Касџриране јуноше: Жеља и ѣријоведане у романима Милована Видаковића* (Матица српска, Нови Сад, 2004), *Меандри ѣросвећеносџи: Неколико лица срџске књижевносџи XVIII и XIX века* (Службени гласник, Београд, 2010), *Геомеџрија ѣрошлосџи: Књижевна исџорија Јована Деретића* (Службени гласник, Београд, 2013), *Проблеми савремене књижевне исџорије: Криџичка ѣролејомена за обнову националних књижевносџи и њихових исџорија* (Академска књига, Нови Сад, 2015), *Тумачења џумачења* (Neopress, Београд, 2017) и *Иденџиџеџ срџске књижевносџи: Прича о књижевноисџоријској идеји* (Српска књижевна задруга – Партенон, Београд, 2019).

Проблеми савремене књижевне исџорије: Криџичка ѣролејомена за обнову националних књижевносџи и њихових исџорија прва је књига која на српском језику представља најутицајније теорије књижевне историје у двадесет првом веку (мањинску, енциклопедијску, хипертекстуалну, ефективну и трансационалну) и њиховом критичком анализом теоријски утемељује националну књижевну историју као алтернативу како застарелим схватањима националне књижевности, тако и оним савременим схватањима која националну књижевност хоће да укину и замене трансационалним или регионалним концептима.

Иденџиџеџ срџске књижевносџи: Прича о књижевноисџоријској идеји (којој је Радио Београд 2 доделио Награду „Никола Милошевић“ за најбољу књигу 2019. године из области теорије књижевности и уметности, естетике и филозофије), пратећи историју српске књижевне историографије од Георгија Магарашевића, Јована Суботића и Јована Ристића, преко Стојана Новаковића, Јована Скерлића и Павла Поповића, до Милорада Павића и Јована Деретића, историјски анализира појам српске књижевности с обзиром на најшири контекст његовог успостављања у најзначајнијим историјама српске књижевности, које су од средине деветнаестог века обликовале представу о томе шта је српска књижевност. Показујући њену променљивост с обзиром на контекст и издвајајући оно што је у сваком времену претрајавало, *Иденџиџеџ срџске књижевносџи* залаже се за еластично схватање појма српске књижевности и њеног идентитета као приповедног идентитета: који се мења сваки пут када се прича о српској књижевности изнова исприча, али који због нужне ослоњености на пређашње приче задржава препознатљивост и везу са традицијом.